

Angola 2019

Efter den lyckade resan till Ebolaländerna i Västafrika våren 2019 bestämde Dr. Bengt och jag att åka till det mytomspunna Angola under senhösten.

Angola har varit ett notoriskt turistvänligt land i decennier. Först rådde inbördeskrig från befrielsen från Portugal 1975 till och från i 27 år. När kriget slutade 2002 var stora delar av landet förött och många medborgare var internflyktingar. Kvarliggande landminor har försvårat odling och lemlästat många på landsbygden. Turister har inte varit välkomna och svårigheterna att få visum har bekräftat detta.

Angola leddes av den maktfullkomlige presidenten José Eduardo dos Santos från 1979-2017 då han ersattes av partikollegan João Lourenço som nu förefaller ha inlett en modernisering av landet. Angolas inkomster har dessvärre varit helt beroende av oljeutvinning till havs, så när oljepriset föll 2014 drabbades landet av en recession som gjorde många arbetslösa och olika ambitiösa byggnadsprojekt står övergivna i brist på kapital.

Redan när vi besökte Angolas ambassad på fina adressen Skeppsbron 8 i Stockholm misstänkte vi att staten hade dåligt med pengar. Ett turistvisum är nu fullt möjligt att få, men priset var oklart och varierade under vår procedur mellan 1500-2000 kr. Till slut betalade vi 1900 kr, ett världsrekord(?) i dyra visum.

Flygrutten blev ett enkelt val. Som vanligt var Ethiopian Airlines billigast och flygtiden med byte i Addis var rimlig. Vi åkte på kvällen den 2 november från Arlanda, landade i Addis i gryningen och väntade ett par timmar innan planet gick till Luanda. Vi damp ned i soliga Luanda kl 13, ganska exakt på tidtabell och utan någon besvärande tidsomställning. I love Africa ☺

På flygplatsen "Quatro de Fevereiro" mötte en minibuss från vårt förbokade hotell "Thomson Art House" som tidigare resenärer rekommenderat. Thomson ligger långt ut på den smala halvön som kallas "Ilha" med många bra restauranger och stränder tätt inpå. Vi fick först ett rum med dubbelsäng som doktorn noggrant preparerade med gränskuddar för att förhindra oönskad kroppskontakt. Redan nästa dag fick vi det enda rummet med separata sängar och våra HBTQ-fobier kunde läggas åt sidan.

Thomson hade en trevlig takterrass med bar där man kunde avnjuta solnedgången och efterföljande borgerlig, nautisk och astronomisk skymning som kommer i ganska snabb följd så här nära ekvatorn.

Första dagen gjorde vi en utflykt till "Shipwreck Beach" norr om Luanda. Här har samvetslösa fartygsägare lämnat gamla vrak till att rosta sönder utmed stränderna. En märkligt ödslig plats med dussintals stora vrak. Vi besökte också "miljonprogramsområdet" Kilamba och den kustnära klippformationen "Miradouro da Lua" – en bit av månen i Angola.

Dagen därpå besåg vi Luandas portugisiska fort och promenerade på strandpromenaden "Marginal", växlade svart till förmånlig kurs och njöt av en kopp kaffe på Hotel Presidente. Sent på eftermiddagen gjorde vi ett besök på den svenska ambassaden där vi hade ett trevligt samtal med Sveriges ambassadör och hennes personal.

Nästa dag åkte vi till flygplatsen för en inrikes resa till Cabinda som ligger norr om Kongoflodens utlopp. Cabinda är en s.k. exklav, något som vi båda är fascinerade av. På flygplatsen rådde allmänt kaos och när vi studerade avgångstavlan såg vi ordet "CANCELADO" vid vårt flighnummer. Inte bra. Vi stod i en långsam kö i en timme för att få mer info, men det slutade med att vi åkte in till centrum och uppsökte TAAG:s kontor. Rörigt även här, men till slut fick vi löfte om att bli omhändertagna nästa dag mellan kl. 9-12.

Nu fick vi ett par extradagar i Luanda som vi använde till att se lite fler sevärdheter och njuta av fler koppar kaffe på Presidente.

Till slut kom vi i alla fall iväg på en tur till det inre av Angola. Vi åkte med Eco-Tur på en tredagarsresa till vattenfallen i Calandula (som av vissa anses vara nr 2 i Afrika), bergen i Pungo Andongo, en kaffeplantage i Cabuta och en hel del mer. Med på resan var endast ex-pats och bofasta, vi var de enda turisterna här liksom under resten av resan. Resan gick med fyrhjulsdrivna fordon på stundtals mycket dåliga vägar.

Tillbaka på Thomson kunde vi konstatera att det varit en riktigt bra tur. Men innan vi gick till sängs gick vi upp på takterrassen där nationaldagen firades med ett live-band och massor av glada människor. Fullt ös – medvetlös, men inte för oss, vi skulle vidare nästa morgon.

Nästa dag var vi i god tid på flygplatsen och denna gång var inte flygningen inställd, men väl fyra timmar senarelagd. Jaja, vi lärde känna avgångshallen ganska väl, tur att man har en bok med sig i alla lägen. Vi anlände till Lubango vid niotiden på kvällen och tog in på fina Casper Lodge med pool och restaurang.

Nästa dag tog vi en tur med bil och guide, det mest sevärda här var ravinen Tundavala som först var höljd i dimma men öppnade sig magiskt när solen låg på. I en smal öppning kunde vi se 1200 meter ned på slättlandskapet.

Eftersom vårt mål var att se så mycket som möjligt steg vi upp kl 6 nästa morgon och åkte med samma guide ned i det stupbranta Serra da Leba-passet på en serpentinväg med många hårnålskurvor, en verkligt hisnande upplevelse. Tunga lastbilar körde ytterst långsamt nedför och omkörningar var inte lätta att göra. Efter många svängar kom vi ned på kustplatån, men ändå långt kvar till kusten genom ett ödsligt halvökenlandskap. Väl framme i Namibe tog vi oss direkt till den övergivna malmhamnen norr om staden. Stora kranar och lastbilsvrak påminde om en förgången storhetstid.

Efter lunch åkte vi rakt ut i öknen mot Tombua. Plötsligt mitt i ingenstans växte den sällsynta växten *Welwitschia Mirabilis* som kan bli många hundra år gammal. Vi beskådade detta botaniska mirakel innan vi vände näsan hemåt igen och ankom Casper i den astronomiska skymningen.

Nästa dag tog vi en tidig långfärdsbuss till Lobito dit vi anlände på eftermiddagen. En svettig promenad tog oss ut på halvön Restinga där hotell Terminus låg bland gamla portugisiska villor. Här var det strul med betalningen, fast Angola skriker efter hårdvaluta och kwachan tappar i värde var dag så gick det inte att betala med dollar, euro eller kreditkort. Vi fick ta en taxitur in till marknaden och svartväxla innan vi fick ett efterlängtat rum med dusch och AC.

Lobito ligger fint vid Atlanten och vi slappade två dagar här med bad och beskådande av antika järnvägsvagnar med mera.

En sista mycket tidig morgon med långfärdsbuss, nu mot Luanda. 50 mil på stundtals dåliga vägar tog drygt 9 timmar, inga problem bara man har vatten och Imodium. När vi rullade in på busstationen i Luanda såg vi minibussen från Thomson, vilken slump! Vi hoppade in och var snart tillbaka på vårt favorithotell.

Det blev en sista middag vid Atlantens brus, ty nästa dag åkte vi hem igen och resan var över för denna gång. En resa är alltid lagom lång!

Stefan (109 länder) och Bengt (194 länder)